

О.М. Крачковська,
студент.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. О.М. Рудницька

ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ ФІНАНСОВОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

Привабливість України як об'єкта для інвестицій іноземного капіталу характеризується тим, що найбільшою популярністю користуються галузі, які переживають піднесення і зорієнтовані на внутрішнє споживання, тобто зв'язок, банківська сфера, страхування тощо.

Фінансовий сектор є привабливим для зовнішнього інвестора передусім вищими порівняно з європейськими країнами процентними ставками і значними темпами динаміки банківської діяльності. Частка іноземного капіталу в банківському секторі перевищує третину, проте, за східноєвропейськими критеріями, це характеризує ще ненасичений ринок: в Угорщині, Румунії, Словаччині та Болгарії іноземний капітал сконцентрував майже 100 % банківських активів.

Іноземна присутність у вітчизняних фінансових установах з кожним роком зростає: за 2006—2007 роки на український банківський ринок вийшли 12 нових серйозних іноземних контрагентів, серед яких "UniCredit" (Італія), "Reiffeisen" (Австрія), "BNP Paribas" (Франція), "Erste" (Австрія) і "Swedbank" (Швеція). Щоправда, в Україні залишилося вже мало банків, привабливих для придбання. І тепер, коли більша частина великих українських банків куплена іноземними інвесторами, на черзі – банки середнього розміру. Нерезиденти активно скуповують банки навіть з сьомого десятка [1].

Наприклад, у 2007 році на вітчизняний ринок вийшов "Банк Грузії", який за 150 млн. дол. придбав 94,42 % акцій "Універсального банку розвитку й партнерства". Тут сприятливим для іноземців став основний недолік українського банківського сектора – фрагментарність і роздробленість. Зі 170 фінансових установ (що, за світовими критеріями чимало) близько 20 % – справді великі, ще стільки ж перебувають у стадії ліквідації, інші – середні та дрібні банки з капіталом доволі низької якості.

За даними Національного банку України, на початку 2008 року частка іноземного капіталу становила 35 % сукупного статутного капіталу українських банків (у 2007 р. – 27 %); в Україні нині функціонують 47 % банків з іноземним капіталом (на початку 2007 р. – 35 %), зокрема 17 % – зі 100 % складом іноземного капіталу (на початку 2007 р. – 13 %) [2].

У 2007 році бум продажів перемістився в Україну. За кількістю проданих українських банків та отриманих за них коштів було досягнуто рекордного рівня – продано 15 фінансових установ. Найбільшими угодами 2007 року став продаж двох банків групи "ТАС" шведському "Swedbank" за 735 млн. дол. і банку "Форум" німецькому "Commerzbank" за 600 млн. дол. Уже в 2008 році було завершено угоду з продажу "Укрсоцбанку" італійському "UniCreditGroup" за 1,525 млрд. євро. Крім того, група "Intesa Sanpaolo" (Іспанія), що раніше намагалася купити "Укрсоцбанк", придбала в лютому 2008 р. "Правекс-Банк" за 750 млн. дол. [1]

Основною негативною ознакою інвестиційного клімату в економіці України іноземні інвестори вважають політичну нестабільність, неперіоритетні напрями розвитку економічної політики, нестабільну законодавчу базу з питань іноземного інвестування, хоча загалом правова система повинна функціонувати стабільно, щоб надати можливість іноземним інвесторам діяти з гарантіями від можливих змін в законодавстві і з мінімальними витратами. Тому необхідне комплексне вирішення цієї проблеми за допомогою законодавчої бази (зокрема, ухвалення Закону України "Про спеціальний режим валютного регулювання та оподаткування інвестиційних проектів, які здійснюються в пріоритетних галузях економіки України"), подолання перешкод, які існують на цей момент в державі, зокрема: відсутність стійкого валютного курсу, високий рівень інфляції, розвиток конкуренції, нерозвиненість банківського сектора та фондового ринку, регулювання зовнішньоекономічних відносин. Для великих інвестиційних проектів необхідно запровадити систему страхування валютного ризику через укладання валютних форвардних контрактів, тобто через строгі хеджування.

Зважаючи на досвід іноземних держав і рівень розвитку економіки України, доцільно почати реформування діючого в країні механізму інвестування зі створенням недержавної структури. У вигляді

такої структури для довгострокового і середньострокового кредитування інвестиційних проектів доцільно створити Український банк розвитку і реконструкції, в заснуванні якого взяли б участь Національний банк України і уповноважені на це урядом України державні організації, недержавні організації, іноземні банки. Такий банк може взяти на себе функції агента уряду України, який має повноваження на одержання під його гарантії кредитів міжнародних і приватних фінансових структур, а також зобов'язання забезпечення їх ефективного використання і своєчасного повернення [3].

1. Гаврилюк О.В. Фінанси України // № 2. – 2008. – С.81–83. 2. Гаврилюк О.В. Фінанси України. – № 3. – 2008. – С.80–82. 3. Голубцова О. Сучасний стан банківської системи України // Актуальні проблеми економіки. – 2002. – № 6. – С.16–17. 4. НБУ-www.bank.gov.ua.

О.І. Крпін,
студент.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. І.Ю. Кондрат

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ В УКРАЇНІ ТА МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Актуальність проблем розвитку іпотечного кредитування в Україні пов'язана з тим, що іпотечний ринок займає одне з найважливіших місць серед фінансових механізмів економічного стимулювання і стабільного розвитку економіки. Іпотека повинна стати одним із визначальних факторів підвищення якості життя громадян, що розширить їхнє право та можливості підприємницького самовизначення, дасть змогу вирішувати житлову проблему у державі, зменшить соціальну напруженість в суспільстві.

Метою цієї роботи є оцінка сучасного стану іпотечного кредитування, висвітлення основних його проблем і перспектив розвитку.

Сучасна фінансова криза на деякий час призупинила розвиток іпотечного кредитування в Україні. Відповідно до постанови НБУ № 319 банківським структурам рекомендовано обмежити видавання кредитів населенню. Станом на 21.10.2008 більше ніж половина банків